

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jaroslavem Hostinským, advokátem se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2003, č. j. FŘ-9641/13/03, o dani z přidané hodnoty, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2006, č. j. 6 Ca 9/2004 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2006, č. j. 6 Ca 9/2004 - 47,
se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán“) ze dne 10. 11. 2003, č. j. FŘ-9641/13/03, kterým bylo k odvolání stěžovatele změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 3. 2002, č. j. 121345/02/005522/7372, o dodatečném doměření

daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2000 tak, že byla zvýšena daňová povinnost stěžovatele.

Městský soud ve svém zamítavém rozsudku ve stručnosti uvedl, že ze zákona o správě daní a poplatků nelze dovodit, že by správce daně ve vytykácí výzvě musel uvádět konkrétní důvody svých pochybností a že stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění jiným plátcem, porušení zásady součinnosti, zásady dvojinstančnosti řízení a omezení možnosti stěžovatele nahlížet do daňového spisu.

Jako právní důvody své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně zdůraznil, že již v žalobě namítal nezákonnost výzvy vydané dne 15. 2. 2001, č. j. 51486/01/005522/7372, správcem daně, neboť tato neobsahovala žádné konkrétní pochybnosti správce daně, ačkoliv lze z ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků dovodit, že tyto pochybnosti musí být součástí výroku [dle § 32 odst. 2 písm. d) citovaného ustanovení]; soud však tuto námitku neuznal. Rovněž výzva vydaná dne 18. 12. 2001, č. j. 373590/01/005522/7372, je nezákonná, neboť správce daně po stěžovateli požadoval prokázání skutečností, které zákon o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc pro uznání nároku nepožadoval; správce daně tak vycházel z nesprávného znění zákona. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením správního orgánu a městského soudu, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť již jednou nezákonně zahájené vytykácí řízení není možno zhojit. Stěžovatel dále uvedl, že až teprve v odvolacím řízení bylo přikročeno k přezkoumání přijetí zdanitelného plnění od společnosti MAPLE, s.r.o., když nárok na odpočet z tohoto plnění nebyl ve vytykáčím řízení nijak zpochybňován, což dle jeho názoru představuje porušení zásady dvojinstančnosti. Stěžovatel dále namítá, že v daňovém řízení došlo k porušení zásady součinnosti. Ačkoliv k výzvám správce daně předložil veškeré důkazy, správce daně stěžovateli nesdělil, ač byl o to žádán, jak jím předložené důkazní prostředky hodnotil. Díky této skutečnosti a díky nezákonnosti výzev tak stěžovatel nemohl spolupracovat na řádném objasnění všech podstatných skutečností. Stěžovatel rovněž v daňovém řízení navrhl výslech svědků majících osvědčit, že navázali kontakt s jeho společností. Až v odvolacím řízení se však stěžovatel dozvěděl, že byl z šesti svědků vyslechnut jen jeden, přičemž protokol s jeho výpovědí nebyl ve spise založen a stěžovatel se tak s ním nemohl seznámit, ani být svědecké výpovědi přítomen. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s hodnocením této otázky provedené městským soudem. Dále zdůraznil, že jím navrhovaní svědci nebyli vyslechnuti, protože nepřevzali předvolání nebo se na udané adrese nezdržovali. Stěžovatel v tomto bodě nesouhlasí s hodnocením provedeným městským soudem, protože označil adresy navrhovaných svědků tak, jak mu byly známy či jak byly uvedeny v obchodním rejstříku. Správce daně se mohl pokusit doručit opakovaně či využít např. institutu předvedení. Stěžovateli bylo rovněž znemožněno nahlédnout do části jeho daňového spisu, a to např. do korespondence mezi finančními úřady

ohledně p. H., což neodpovídá současnému pojetí nahlížení do spisu ve světle nálezů Ústavního soudu. Správce daně kromě toho uvedl, že se v účetnictví p. H. nenacházejí žádné faktury na subdodávky, když je zřejmé, že se tam nacházet nemohly, protože dodávku předmětných komodit prováděla společnost MAPLE, s.r.o. Nepochopení dané problematiky je zřejmé i z rozsudku městského soudu (a to např. i z problematiky dodávání propagačních materiálů, kde je rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost). Stěžovatel uzavírá, že prokázal, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno a použito při jeho podnikání, čímž unesl důkazní břemeno, a to i díky navrhovaným důkazním prostředkům, když však správce daně část navrhovaných důkazů vůbec neprovedl, část zatajil, nesprávně je posoudil a znemožnil stěžovateli seznámit se s jeho myšlenkovými pochody a důvody při hodnocení důkazních prostředků. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že vytýkací řízení bylo zahájeno řádnou výzvou, protože v době vyhotovení výzvy bylo na základě správci daně známých údajů nemožné výzvu blíže konkretizovat. Výrok výzvy č. j. 373590/01/005522/7372 považuje správní orgán za chybný, avšak správce daně na jejím základě nezpochybnil nárok na odečet daně z předmětných faktur, neboť bylo odlišně vyměřeno z důvodu neprokázání přijetí zdanitelných plnění a nikoliv neprokázání použití. Skutečnost, že výzva č. j. 240409/02/005522/7372 byla vydána až v odvolacím řízení, není porušením zásady dvojinstančnosti, neboť ji vydal správce daně a stěžovatel měl možnost předkládat další důkazní prostředky. Doplňování odvolacího řízení totiž zákon o správě daní a poplatků umožňuje. Ačkoliv správce daně neprověřoval faktury vystavené společností MAPLE, s.r.o., byl tak oprávněn učinit správní orgán na základě ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Důvody, pro které stanovil správce daně daňovou povinnost stěžovateli odlišně, mu byly ozřejměny ve sdělení důvodů rozdílu mezi daní přiznanou a stanovenou vydaným na jeho žádost. Správní orgán dále připouští pochybení, díky kterému nebyla daňovému subjektu umožněna přítomnost výsledku svědka p. N.; jeho opakování však nebylo z důvodu jeho neuznání jako důkaz nutné. Protokol s výpovědí tohoto svědka nemohl být stěžovateli k dispozici, neboť nahlížel do spisu před tím, než se tento uskutečnil. Výslech p. H. nebyl v průběhu daňového řízení navrhován. Jestliže pak stěžovatel navrhoval i výslech jiných osob, mohl si dopředu zjistit, zda-li se tyto osoby na jím uvedených adresách vyskytují a zda-li jsou ochotni převzít předvolání. Správce daně neumožnil stěžovateli nahlížení pouze do části úřední korespondence, byl však seznámen se závěrečnou odpovědí místně příslušného správce daně p. H., ve které bylo sděleno, že tento neprokázal uskutečnění přijetí zdanitelných plnění u stěžovatele. V rámci odvolacího řízení mohl nahlížet i do úředního záznamu shrnujícího průběh vytýkacího řízení u p. H. Správní orgán dále považuje za účelové tvrzení stěžovatele o činnosti společnosti MAPLE s.r.o., které zpochybňuje zejména skutečnost, že by p. H. měl zajišťovat distribuci propagačních materiálů dříve, než je obdržel. U p. H. bylo nezávisle na stěžovateli

zahájeno vytykáací řízení, ze kterého vznikly pochybnosti, zda tento skutečně přijal zdanitelná plnění od stěžovatele. I když stěžovatel požadoval zopakování výpovědi p. H. za jeho přítomnosti, nebylo to možné, neboť tento byl nekontaktní. Správní orgán dále zdůraznil, že stěžovatel v průběhu daňového řízení výslech tohoto svědka nenavrhoval a dále odkázal na svá rozhodnutí, ze kterých je patrné, že stěžovatel důkazní břemeno neunesl. Rovněž uvedl, že překročení lhůty pro vedení vytykáacího řízení stanovené pokynem D-144 nemá za následek nezákonnost platebního výměru. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 29. 1. 2001 podal daňový subjekt daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2000. Ve výzvě k odstranění pochybností dle ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ze dne 15. 2. 2001, č. j. 51486/01/005522/7372 (dále též i „výzva č. 1“), správce daně uvedl: *„Po přezkoumání Vašeho přiznání k dani z přidané hodnoty za období 4. čtvrtletí 2000 se ukázalo, že je třeba, abyste odpověděl (a-i) – prokázal (a-i), jak je níže uvedeno: Vzhledem k vzniklým pochybnostem o ř. 14, 15, 18, 19, 20, 35, 36, 37, 38, 51, 52, 54 předložte prosím záznamní povinnost k DPH spolu se všemi prvotními doklady, na jejichž základě bylo daňové přiznání zpracováno. Dále předložte peněžní deník.“* Ve výzvě ze dne 18. 12. 2001, č. j. 373590/01/005522/7372, pak správce daně požadoval po daňovém subjektu následující: *„Prokažte jinak než daňovým dokladem (fakturami a smlouvami), že přijatá zdanitelná plnění uskutečněná panem V. H. ve 4. čtvrtletí 2000 byla Vámi použita pro Vámi uskutečněná zdanitelná plnění. Předložte přehled všech realizovaných zakázek v období od 1. srpna 2000 do 31.12. 2000 včetně kopií vystavených daňových dokladů.“* Výzvou ze dne 19. 6. 2002 správce daně v odvolacím řízení požádal daňový subjekt o prokázání, že přijal zdanitelné plnění od dodavatele V. H., uvedeného na ve výzvě blíže specifikovaných fakturách. Výzvou ze dne 28. 4. 2003, č. j. 175520/03/005522/8098, požádal správce daně daňový subjekt o prokázání, že částka uvedená na fakturách vystavených V. H. byla výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

V rozhodnutí o odvolání správní orgán konstatoval, že správce daně vyloučil z nároku na odpočet daně z přidané hodnoty faktury vystavené V. H. za výrobu a distribuci propagačních materiálů, neboť jak vyplynulo z dožádání, p. H. žádnými důkazními prostředky neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění ve prospěch daňového subjektu; v jeho účetnictví se nenacházejí žádné faktury za subdodávky přijaté v souvislosti s tvrzenými pracemi ve prospěch daňového subjektu, smlouvy o dílo předložené oběma smluvními stranami se liší. Daňový subjekt navrhl sice výslech několika svědků, avšak dostavil se pouze jeden, ostatní byli nekontaktní. Protože nebyla prováděna daňová kontrola, daňový subjekt nebyl k tomuto výslechu přizván. Ačkoliv tedy daňový subjekt nárokuje odpočet formálně správnými fakturami, nelze je považovat za daňové doklady. Ohledně zákonnosti výzev ze dne 15. 2. 2001 a 18. 12. 2001 správní orgán konstatoval, že jejich obecnost

je logická, neboť v okamžiku zahájení vytýkácího řízení nemůže správce daně své pochybnosti blíže vymezit, protože má k dispozici pouze daňové přiznání a předchozí poznámky. Rovněž zdůraznil, že správce daně není povinen ve sdělení dle ust. § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků uvádět hodnocení důkazních prostředků a dále že metodické lhůty pro uzavření vytýkácího řízení nemají žádnou právní relevanci ve vztahu k daňovému subjektu. V odvolacím řízení správní orgán prověřil i doklady vystavené společností MAPLE, s.r.o., rovněž za tisk propagačních materiálů. Vzhledem k nekontaktnosti společnosti, nepodání daňového přiznání, správní orgán dospěl k závěru, že daňový subjekt neprokázal přijetí zdanitelného plnění ani v tomto případě a faktury z účetnictví daňového subjektu vyloučil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a důvody v ní uplatněné svým obsahem odpovídají ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Při předběžném hodnocení první námitky stěžovatele týkající se zákonnosti výzvy_č. 1 dospěl devátý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném posouzení věci k závěru, že výzva vydaná správcem daně dle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků dostojí požadavkům jasnosti, určitosti, srozumitelnosti a splnitelnosti, jestliže je v jejím textu učiněn odkaz na řádky daňového přiznání, o kterých má správce daně pochybnosti, pakliže současně uvede, jakým způsobem požaduje jeho pochybnosti odstranit. Rozhodující senát však při předběžné poradě zjistil, že výše popsany právní názor, o který hodlal své rozhodnutí opřít, je v rozporu s právním názorem vysloveným osmým senátem zdejšího soudu v rozsudku ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 Afs 50/2005 - 92, www.nssoud.cz. Dle právního názoru vyplývajícího z tohoto rozsudku je výzva ve vytýkáčím řízení odkazující pro prokázání pochybností na určité řádky daňového přiznání s tím, že jsou konkretizovány doklady, jež požaduje správce daně předložit, nezákonná. Z tohoto důvodu usnesením ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Afs 110/2007 - 87, předložil dle ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. věc rozšířenému senátu. Ten rozhodnutím ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 - 102, věc vrátil zpět k rozhodnutí devátému senátu, když vyslovil, že *„ve výzvě správce daně podle § 43 daňového řádu musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Výzva odkazující pouze na příslušný řádek takového přiznání či hlášení nebo takové písemnosti tomuto požadavku zpravidla neodpovídá“*, přičemž výjimkou by byla výlučně situace, kdy již přímo ze samotného obsahu daňového přiznání je patrná skutková okolnost, která zakládá pochybnost správce daně. Tak tomu může být zejména v případě početní nebo jiné podobné

nesrovnalosti v daňovém přiznání, např. v matematických vztazích mezi údaji v jednotlivých řádcích daňového přiznání (typicky nesoulad v součtech určitých dílčích položek daňového přiznání) či tehdy, opomene-li daňový subjekt určitou kolonku daňového přiznání vyplnit, ač by vzhledem k okolnostem být vyplněna měla. Pro bližší důvody tohoto názoru odkazuje devátý senát pro stručnost na předmětné usnesení rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že výzva správce daně ze dne 15. 2. 2001 těmto požadavkům nastoleným rozšířeným senátem nedostála. Obsahuje totiž pouhé odkazy na řádky podaného daňového přiznání a zcela obecnou povinnost k předložení záznamní povinnosti a všech dokladů relevantních pro příslušné řádky. Takováto výzva totiž nesděluje pochybnosti správce daně jasným a srozumitelným způsobem tak, aby daňový subjekt byl schopen na ni kvalifikovaně reagovat. Z tohoto důvodu je nutno vyslovit, že předmětná výzva, kterou bylo zahájeno vytýkácí řízení, je nezákonná, čímž způsobuje nezákonnost celého následujícího vytýkácího řízení, neboť kde není začátek, nemůže následovat ani zákonný průběh. Kasační stížnost stěžovatele je proto důvodná, rozsudek městského soudu je tedy nutno zrušit.

Vzhledem k charakteru vady řízení před správcem daně považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné přezkoumávat další kasační námitky, neboť se týkají daňového řízení, které je za daného skutkového a právního stavu věci nutno zopakovat. Nejvyšší správní soud však s ohledem na charakter některých stížních námitek a zejména na setrvalou judikaturu nahlízející na problematika ustanovení zákona o správě daní a poplatků poněkud odlišným způsobem než správce daně či správní orgán v roce 2003 nad rámec výše uvedeného zdůrazňuje jako vodítko pro další postup správního orgánu či městského soudu následující:

Ohledně námitek stěžovatele týkající se ve své podstatě porušení zásady dvojinstančnosti řízení před orgány daňové správy Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 5. 2005, č. j. 4 Afs 34/2003 - 74, www.nssoud.cz, ve kterém vyslovil, že „dospěje-li odvolací orgán po doplnění dokazování (§ 50 odst. 3 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 255/1994 Sb.) k jinému právnímu posouzení, než ze kterého vyšel správce daně, seznámí s takovým posouzením řádně a včas daňový subjekt. Ten poté v souladu s ustanovením § 48 odst. 7 téhož zákona může ještě v průběhu odvolacího řízení doplňovat a pozměňovat údaje odvolání, formulovat nové námitky, případně doplnit, předložit nebo navrhnout další důkazní prostředky, jež by novou právní kvalifikaci případně vyloučily. Nerespektuje-li odvolací orgán takový postup, porušuje zásadu dvojinstančnosti.“ Ust. § 48 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je tak nutno v souladu s výše uvedeným rozhodnutím interpretovat tak, že dává odvolacímu orgánu (v dané věci správnímu orgánu) právo doplňovat odvolací řízení o nové důkazy, avšak za předpokladu, že s nimi řádně seznámí daňový subjekt, a to ovšem ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání, aby měl odvolatel dostatečný prostor na nově doplněná zjištění odvolacího orgánu reagovat. Jak je však zřejmé, v souzené věci správní orgán takovýto postup nedodržel, neboť součástí správního spisu není žádný záznam či

listina prokazující výše nastíněný postup. Proto je třeba uzavřít, že správní orgán porušil svým postupem zásadu dvojinstančnosti řízení.

Pokud se jedná o další stížní námitku týkající se porušení zásady součinnosti spočívající v nedostatečné odpovědi správce daně na žádost stěžovatele o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní dle ust. § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků (dále též „sdělení“), považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ocitovat z rozsudku tohoto soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 8/2004 - 76, www.nssoud.cz, následující: „*Sdělení důvodu rozdílu mezi přiznanou daní a daní vyměřenou správcem daně podle § 32 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nemusí obsahovat žádné zvláštní náležitosti: ob stojí, pokud obsahuje označení důvodu a odkaz na jeho předchozí projednání. Pro běh odvolací lhůty ve smyslu odst. 10 téhož ustanovení je rozhodné, že správce daně doručil daňovému subjektu vyrozumění, a to bez ohledu na jeho obsah.*“ Výkladem a contrario je proto nutno dospět k závěru, že neobstojí takové sdělení, které neobsahuje ani takové základní náležitosti, resp. odůvodnění, jako je důvod změny daňového základu či daně a odkaz na projednání této otázky se správcem daně. V souzené věci se však správce daně ve sdělení ze dne 10. 5. 2002, č. j. 203743/02/005522/7372, omezil na pouhé konstatování, že nebylo prokázáno přijetí zdanitelných plnění od dodavatele uvedené na určitých fakturách. Takové sdělení je však zcela nekonkrétní a nedostatečné. Vzhledem k okolnosti, že správce daně je dle zákona o správě daní a poplatků oprávněn vydávat rozhodnutí – platební výměr bez toho, aby obsahoval odůvodnění, je sdělení, v případě, že správce daně vede daňové řízení arbitrárně (jak tomu bylo v souzené věci), často jediným vyrozuměním správce daně daňovému subjektu o tom, co bylo příčinou změny daňové povinnosti. Poukaz správního orgánu, že odůvodnění postupu správce daně (zejména hodnocení důkazních prostředků) je součástí jeho odůvodnění (tedy rozhodnutí o odvolání), je zcela absurdní, neboť pakliže by bylo postupováno správním orgánem naznačeným způsobem, daňový subjekt by neměl možnost účinné procesní obrany. Je zřejmé, že v situaci, kdy správce daně respektuje zásadu součinnosti a vede daňové řízení v souladu s touto zásadou, stručné odůvodněné sdělení, a to i formou odkazu na příslušné jednání s daňovým subjektem, postačuje; tak tomu ovšem v souzené věci nebylo. I tato námitka stěžovatele je proto důvodná.

Pokud daňový subjekt dále namítá, že mu nebyla umožněna přítomnost při výslechu svědků, Nejvyšší správní soud považuje i tuto námitku za důvodnou. Je již notorietou, že i ve vytýkacím řízení musí správce daně umožnit daňovému subjektu, aby se výslechu svědků mohl zúčastnit a klást svědkům otázky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, č. j. 5 Afs 14/2004 - 60, publikovaný pod č. 1021/2007 Sb. NSS). Další stížní námitky již není, jak bylo popsáno výše, za tohoto stavu řízení, možno přezkoumat.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený

rozsudek městského soudu zrušil z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu